

DE VAL VAN SCRIBOPOLIS

BOEK 1

Peter Van Olmen

DE ΚΛΕΪΠΕ
ODESSA

DE VAL VAN
SCRIBOPOLIS

BOEK I

Van Halewyck

© 2017, Peter Van Olmen en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagtypografie: Peer De Maeyer

Omslagillustratie en vormgeving: Erwin van Wanrooij

Illustraties: Ronald Heuninck

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een werkbeurs van het Vlaams Fonds voor de Letteren.

D/2017/7104/21

ISBN 978 94 6131 638 7

NUR 284

vanhalewyck.be

www.dekleineodessa.com

vanhalewyck

vanhalewyck

van_halewyck

WAT VOORAFGING 11

DEEL 1

MOORD EN LEUGENS

Het vraagt moed een heldin te zijn 17

Bloed in de villa 27

Dracula 38

Een vreemde geur 46

Het verraad van een Aquila 51

Meer leugens uit een ver verleden 59

Het gevoel van moord 72

DEEL 2

DRACULA

Een koets raast door de Borgo Pas 79

Een bruid voor Dracula 87

Een koets vol mysteries 99

Een troon van vleugels 103

Een ongewenste gast 116

De wedstrijd 121

DEEL 3

DE LAATSTE DER AQUILA'S

- Het offer van Odessa 135
- De schaamte van Odessa 141
- Het oordeel van Paris 146
- De borst van Aphrodite 156
- De straf van Lode A. 159
- De waarheid van Odessa 167
- De angst van Odessa 176
- Afscheid van een vriendin 182
- Lode A. vs. Dracula 193
- Het altaar 203
- Shakespeare of Mabarak 215
- Het oordeel van Ignatius 222

DEEL 4

ROOK EN SPIEGELS

- Rook en spiegels 233
- De schuilplaats der Aquila's 240
- De laatste der Aquila's 244
- Een Wilma met een hartje 252
- De Boekmeester 260
- Meesterlijk bedrog 268
- Een huwelijk voor het rijk 282
- Een krans van anjers en rozen 292
- Een muur van ijs 303
- De winter komt 306

DEEL 5

DE BARST IN DE KLEINE ODESSA

Een kus op het water 317

Konijn 325

Odessa wilde dat ze een vader had 336

Een leermeester voor Odessa 349

De moonwalk 358

Trots en vooroordeel 368

Er ruist iets door de alang-alang 377

Wat ontbrak 387

De Zweinsteinexpres 391

De laatste barst 403

EPILOOG

De val van Scribopolis 411

DRAMATIS PERSONAE 414

REIZEN DOOR DE BOEKENWERELD 447

VERANTWOORDING 451

DANKWOORD 455

Voor Odessa

‘Een blik op enkele letters op papier en je bent in de geest van een ander mens, die misschien al duizenden jaren dood is. Over al die jaren heen spreekt een schrijver, helder en stil, in je hoofd, direct tot jou. Schrijven is misschien wel de grootste uitvinding van de mensheid. Boeken verbinden mensen met elkaar, die elkaar nooit kenden, bewoners van verre tijdperken. Boeken doorbreken de ketenen van de tijd. Boeken zijn het bewijs dat de mens in staat is tot wonderen.’

Carl Sagan – *Cosmos*

‘De echte ontdekkingsreis bestaat er niet in op zoek te gaan naar nieuwe landschappen, maar in het hebben van andere ogen, en de wereld te bekijken met de ogen van iemand anders.’

Marcel Proust – *De gevangene*

Wat voorafging

Odessa* heeft Shakespeare kunnen bevrijden uit het bolhoedkamp. Maar tegen welke prijs?

Ze heeft de hulp moeten inroepen van Mabarak en een verbond met hem gesloten. In ruil voor Mabaraks hulp heeft Odessa hem alles verteld wat ze te weten is gekomen over het grootste geheim van de wereldliteratuur.

Odessa heeft Mabarak verteld wie de bewakers van het geheim zijn. Waar ze zich bevinden. En waartoe hun geheim in staat is.

Het mysterieuze geheim blijkt in handen van de Aquila's, een geheimzinnige orde van gele kanaries. De Aquila's houden zich schuil in *Dracula*, een van de gevaarlijkste boeken ooit. Met het geheim van de Aquila's kunnen personages op eigen kracht uit de verhalenwereld ontsnappen en de echte wereld binnenvallen.

Nu het verbond volbracht is, is Odessa vastbesloten het geheim te vernietigen voordat Mabarak het in handen krijgt.

* Wil je meer weten over personages en hun geschiedenis? Zie *Dramatis Personae*, blz. 413

Maar ze heeft geen idee wat het geheim is, als voorwerp. Is het een edelsteen? Een spreuk? Zal ze het wel kunnen vernietigen?

Wat als het een levend wezen is?

Maar één ding is zeker: ze zal snel moeten zijn. Mabarak heeft een voorsprong. En hij heeft maar één doel. De val van Scribopolis.

Mabarak wil wraak nemen op de stad die hem verstoten heeft. De stad waar de beroemdste schrijvers aller tijden wonen. De stad van Odessa's dromen. De stad waar Odessa's vader, Shakespeare, aan het hoofd staat van de Raad der Onsterfelijken. Mabarak wil het geheim van de Aquila's gebruiken om de poorten van de boekenwereld open te gooien om een leger van schurken, rabauwen en monsters op de stad los te laten.

Ondertussen waart een ander gevaar door de boekenwereld. Mysterieuze bolhoedmannen veroveren het ene boek na het andere. Ze hersenspoelen personages door hun voor te lezen uit het Rode Boekje. Zo veranderen ze de personages in nieuwe bolhoedmannen, die het Rode Boekje op hun beurt verder verspreiden. Niemand weet wat de bolhoedmannen van plan zijn, of wie hun leider is. Ze razen door de boekenwereld als een virus. Tot nu toe werkt hun boekje enkel in de boekenwereld. Maar de leider van de bolhoedmannen – niemand heeft enig idee wie hij is – werkt aan een nieuw boekje, dat ook zou werken in de echte wereld. Als de bolhoedmannen het geheim van de Aquila's in handen zouden krijgen, zouden ze de echte wereld kunnen binnenvallen en iedereen hersenspoelen. Dan is het gedaan met de mensheid. Niemand zou ooit nog een vrije gedachte hebben. Niemand zou ooit nog in opstand komen.

De Raad der Onsterfelijken probeert de bolhoedmannen onder controle te krijgen, maar slaagt daar niet in. De ontevredenheid in Scribopolis neemt toe. Onder leiding van Stulo Malia broedt de opstand.

Odessa hoopt dat Shakespeare snel orde op zaken zal kunnen stellen in Scribopolis, voordat Mabarak de stad binnenvalt. Ondertussen moet zij in de boekenwereld alles op alles zetten om het geheim van de Aquila's te vinden.

Gelukkig heeft Odessa nog trouwe vrienden in de boekenwereld.

Eerst en vooral is er Nina, Odessa's grootste fan. Nina zorgt ervoor, enkel door haar aanwezigheid, dat Odessa niet vergroeit met de boeken waarin ze zich bevindt.

En dan is er de Boekmeester, Odessa's rots in de branding. Zijn paleis is haar veilige haven. De Boekmeester staat Odessa met raad en daad bij. Hij zal haar helpen Mabarak in de val te lokken en brengt daartoe een groot leger op de been.

Maar Odessa's belangrijkste vriend is en blijft Lode A. De intelligentste vogel uit de literatuurgeschiedenis. Lode A. is dol op sigaren en whisky, tenminste als die van voldoende kwaliteit zijn. Lode A. duikt te pas en te onpas op in de boeken waarin Odessa zich bevindt. Nu eens vrolijkt hij Odessa op met een lied, dan weer redt hij haar uit de hachelijkste situaties met zijn onverschrokken heldenmoed.

Ondertussen woedt in Odessa een afspiegeling van de strijd in de echte wereld. Wie van haar vaders zal haar hart veroveren?

Shakespeare? De vader naar wie ze opkijkt?

Of Mabarak? De vader wiens bloed ze door haar aderen voelt stromen?

Hoe langer Odessa in de boekenwereld verblijft, hoe meer ze vreest dat ze om haar ene vader te redden, zal moeten worden zoals haar andere vader. Hard en meedogenloos.

DEEL 1

Moord en leugens

Het vraagt moed een heldin te zijn

Odessa wilde dat ze een vader had.

Nu had ze er twee en ze was helemaal in de war.

Ze rustte met haar voorhoofd tegen de Wilma*, de portaal-
deur waar Shakespeare en de gevangenen door verdwenen wa-
ren.

Shakespeare had de gevangenen via de Wilma naar *De gebroe-
ders Karamazov* getunneld.

Dostojevski zou de gevangenen met Muzenpoeder uit zijn
boek halen.

In Scribopolis zouden de gewonden verzorgd worden.

Daarna zou Shakespeare orde op zaken stellen in de stad.

Ze zou in de wolken moeten zijn, dartzel als een veulen in de
lente.

Waarom voelde ze zich dan zo verward.

Bedrukt.

Somber zelfs.

Odessa draaide zich om en leunde met haar achterhoofd te-

* Wil je meer te weten komen over Wilma's, Bertha's en Muzenpoeder? Lees dan
Reizen door de boekenwereld, blz. 447

gen de deur. De zon brandde in haar gezicht. Ze vernauwde haar ogen tot spleetjes. Haar lippen voelden als perkament. Hoelang was het sinds ze iets gedronken had?

Ze had Shakespeare kunnen redden. Maar ze had de hulp moeten inroepen van Mabarak. Waarom voelde dat zo fout? Waarom had ze het gevoel dat ze met dat verbond haar eerste stap richting duisternis had gezet?

Mabarak was als eerste door de Wilma verdwenen – lang voordat Shakespeare en de gevangenen hun weg door de woestijn hadden afgelegd. Met in zijn kielzog wat restte van zijn Snuffelaars, zijn Gnorks, en zijn geliefde, de vrouw in de zwartleren broek. Wie wist wat Mabarak ondertussen allemaal aan het bekokstoven was.

Odessa draaide zich om en sloeg met haar vlakke hand op de met Keltische motieven beschilderde deur.

‘Laat me toch door. Ik sta hier al een uur.’

De deur zat in een blinde muur in 1984. Achter de muur torenden hoge fabrieksgebouwen. Aan elke kant van elk gebouw hing een televisiescherm waarop een man met een bolhoed iedereen in de gaten hield. Haar ook. De man had een dikke snor en priemende ogen.

De zusjes B. hadden haar nog zo gewaarschuwd voor 1984.

‘Ben je gek?’ had Emily gezegd. ‘1984 is eng, daar wil je niet in. En de bolhoedmannen hebben het boek nog overgenomen ook.’

De bolhoedmannen waren een plaag. Een virus dat door de boekenwereld raasde. Ze namen alle boeken over en hersenpoelden alle personages. Eerst de helden en vervolgens iedereen. Niemand wist waar die griezels vandaan kwamen of wie hun leider was. En nog minder wat ze van plan waren. Maar ze moest 1984 wel in. Wat voor keuze had ze gehad? Shakespeare zat gevangen in dat boek.

Samen met Mabarak had ze de bolhoedmannen een zware klap toegebracht. Hun belangrijkste kamp was vernield. Maar ze zouden terugkomen. Sterker dan ooit.

‘Ach kind,’ mompelde de Wilma, die uit een diepe slaap leek te ontwaken, ‘wat heb jij een slecht moment uitgekozen. Zo’n drukte heb ik nog nooit meegemaakt. Er zijn wel honderden wachtenden voor jou.’

‘Ik heb geen tijd voor dit soort onzin’, zei Odessa. ‘Ik moet de Aquila’s vinden voordat Mabarak ze vindt. Hij zal hun geheim uit hun klauwtjes rukken en Scribopolis binnenvallen.’

‘Oh’, zei de deur. ‘Scribopolis binnenvallen, zeg je? Wat jammer, dat is zo’n mooie stad. Maar maak je geen zorgen. Mabarak zal Scribopolis niet ten val brengen. Dat moet jij toch weten?’

‘Wat zeg je?’

‘Je lijkt verbaasd?’ vroeg de Wilma verwonderd.

‘Wat zeg je?’

‘Mabarak zal Scribopolis niet ten val brengen. Jij zal Scribopolis ten val brengen.’

‘Wát?’

‘Dat zegt mijn zus.’

‘Je zus?’

‘Bertha. Je weet toch dat Bertha mijn zus is? En je weet toch dat wat Bertha zegt altijd uitkomt?’

‘Wat bazel je nou?’

‘Bertha zegt dat Scribopolis niet ten onder zal gaan aan Mabarak, maar aan jou. De val van Scribopolis, dat is jouw werk. Zoals je in je spreekbeurt voorspeld hebt.’

‘Hou je mond over die spreekbeurt’, zei Odessa. ‘Ik probeer die te vergeten.’

‘Natuurlijk wil je dat’, zei de Wilma. ‘Dat begrijp ik. Die spreekbeurt was de laatste keer dat je eerlijk was tegen jezelf.’

Dat je je diepste angsten onder ogen durfde te zien. Wat waren je woorden ook alweer? Wacht. *Dat je de pijn voelde van zijn ambitie.* Ja toch? *Dat je Mabaraks bloed voelde stromen door jouw aderen.* *Dat je bang was te worden zoals hij? Omdat in jou – welk dier was het ook al weer, een leeuw? Ja – een leeuw huisde. Mabarak maakte de weg vrij. Ik zal afmaken wat hij begonnen is.* Wel, proficiat zou ik zeggen. Alles wat je tot nu toe gedaan hebt, is je spreekbeurt tot leven brengen.'

Odessa dacht terug aan die vervloekte dag die alles in gang gezet had. De dag dat ze voor Kafka's klas stond en zich onsterfelijk belachelijk gemaakt had. Ze had Kafka's opdracht verkeerd begrepen – dat was haar schuld niet, dat was Tybalts schuld. Tybalt, altijd Tybalt. Door zijn schuld had ze haar ziel blootgelegd voor die klas vol gemene windeljongens. En iedereen verteld dat ze het bloed van haar vader – haar echte vader, Mabarak – door haar aderen voelde stromen. Dat ze zijn pijn voelde. Zijn ambitie. Dat ze vreesde uit te groeien tot zijn evenbeeld. Maar dat ze een betere versie van hem zou worden. Want dat ze zou slagen waar hij gefaald had. En nu had ze een verbond met hem gesloten. En dat verbond – ze wilde het niet toegeven – voelde zo goed. En nu was haar grootste angst dat ze inderdaad de woorden van haar spreekbeurt tot leven aan het brengen was.

'Volgens Bertha ben je halfweg', zei de Wilma.

'Halfweg wat?'

'Je spreekbeurt. Halfweg de nieuwe Mabarak te worden. De schrik van Scribopolis. Je bent er nog niet. Dat zeg ik ook niet. Maar je komt er wel. Maar zeg, mijn woorden brengen je van streek, heb ik de indruk. Je ziet er wat bleekjes uit, niet? Zal ik je opvrolijken met een lied? Iets uit *Les Misérables* misschien?'

Voordat Odessa kon protesteren, zette de deur *I Dreamed a Dream* in, in een versie voor mondharmónica.

Odessa legde haar hand op het hout.

Wie was ze, als niet de dochter van haar vader? Maar welke vader?

Shakespeare en Mabarak.

Rivalen in het echte leven. Nu ook rivalen in haar hart.

Shakespeare had nog niet zo lang geleden de deur achter zich dichtgetrokken. Zou hij haar aanwezigheid nog kunnen voelen? Zou hij haar droefenis voelen? Zou hij ook zijn hand op het hout leggen? Op dezelfde plek?

Ze voelde niets.

Alles wat ze voelde, was hoe eenzaam ze was. En hoe immens de taak was die haar te wachten stond.

Ze sloot haar ogen.

Ze had Shakespeare een laatste maal omhelsd voordat hij door de deur stapte. In die omhelzing waren alle zorgen van haar afgevallen. Ze zou alles geven om dat moment opnieuw te beleven. Om eeuwig in dat moment te kunnen blijven vertoeven.

Ze draaide zich opnieuw naar de zon en bonkte met de achterkant van haar hoofd tegen de deur.

Shakespeare was haar vader. Niet Mabarak.

Shakespeare was naar wie ze opkeek.

Shakespeare was wie ze wilde worden.

Shakespeare was de grootste schrijver aller tijden. Maar hij was ook goed. Rechtvaardig en wijs. Hij nam altijd beslissingen die iedereen verrasten omdat ze zoveel verstandiger waren dan iedereen had kunnen voorzien. De rest van de Onsterfelijken kon haar gestolen worden. De enige wiens goedkeuring ze nodig had, als water, als zuurstof, was Shakespeare. Wat voor zin had haar leven als ze niet kon hunkeren naar zijn goedkeuring?

Maar Mabarak was de vader wiens bloed ze door haar aderen

voelde stromen. Wiens pijn ze deelde. Wiens ambitie ze voelde. Zonder Mabarak had ze Shakespeare nooit kunnen bevrijden. Dus moest ze Mabarak dankbaar zijn. En dat was ze ook. Mabarak had haar beschermd in het heetst van de strijd. Zoals een vader zijn dochter.

En daarom woedde de strijd die in de echte wereld woedde, nu ook in haar hart.

Mabarak was minstens zo verstandig als Shakespeare. Maar sluw. Kalm en beheerst ging hij op zijn doel af. Met een zelfverzekerdheid, een onverbiddelijkheid die Odessa bewonderde, maar die haar tegelijk angst aanjoeg tot in het diepst van haar wezen. Want zijn doel was de val van Scribopolis. De wonderlijkste stad op aarde. De stad van haar dromen.

‘Dan had je toch geen verbond met die man moeten sluiten’, sprak de Wilma opeens. ‘Nee, slim kunnen we dat niet noemen.’

‘Hoe weet jij wat ik denk?’ vroeg Odessa verrast.

‘Omdat je hardop praat. Heel vervelend is dat. Ik kan mezelf nauwelijks horen zingen. En *I Dreamed a Dream* is een mooi lied.’

‘Bijzonder mooi’, zei Odessa snel. ‘Vooral in je versie voor mondharmonica. Bijzonder origineel. Wil je nou opendoen?’

‘Dank je’, zei de deur. ‘Ik ben blij dat je mijn muziek apprecieert. Je zou ervan versteld staan hoe weinig mensen dat doen.’

‘Echt?’ zei Odessa zo verbaasd als ze kon.

‘Jazeker’, zei de Wilma. ‘Je probeert mensen op te vrolijken, en wat krijg je? Stank voor dank. En de mondharmonica is een mooi instrument. Ik heb ook een versie voor ukelele. Wil je die ook?’

‘Oh ja,’ zei Odessa, ‘maar breng mij eerst naar de Boekmeester. Alsjeblieft. Ik sta hier al...’

De deur zuchtte. ‘Ik zal zien wat ik voor je kan doen. Welke cijfers had je ook weer ingetikt? Ik ben de draad kwijt, zie je. Die drukte. Iedereen loopt maar heen en weer vandaag. En wie

moet alle cijfers onthouden en iedereen van gepaste muziek voorzien? Een deur heeft het niet gemakkelijk dezer dagen.'

Odessa tikte opnieuw de cijfers van het boek van de Boekmeester in. Negen, nul. Zes, nul. Ze had zich toch niet vergist? Vijf, vier, zeven. Eén, zes, nul. Nee, dat waren ze.

'De Boekmeester. Juist', zei de Wilma. 'Ben je wel zeker dat je terug wil naar die man? Je hebt hem flink in de luren gelegd, is het niet?'

'Dat zijn jouw zaken niet', zei Odessa. 'Doe open. Doe waarvoor je gemaakt bent. Deur.'

'Nou, die toon, die bevalt me dan weer niet', zei de Wilma. 'Ik denk, ik plaats je opnieuw achteraan in de rij.'

'Komaan! Ik sta al helemaal achteraan in de rij. Doe open. Elke deur kan het. Waarom jij niet?'

De stem van de deur doofde uit.

Odessa sloeg op de Wilma, maar haar cijfers vervaagden al.

'Stomme deur!' riep Odessa. 'Komaan...'

Ze bonkte opnieuw met haar hoofd op de deur. Maar de deur had nog gelijk ook. Ze had de Boekmeester inderdaad bedrogen. Maar wat voor keuze had ze gehad? De Boekmeester wilde Mabarak in de val lokken. Dat was zijn plan. Hij had een leger op de been gebracht. Ze had het zelfs bezocht, samen met hem, galopperend op dat zwarte paardje, tot voorbij het meer, tussen de bergen. Maar alles duurde zo lang. En ondertussen verkommerde Shakespeare in dat bolhoedkamp.

Ze had niet langer kunnen leven met de gedachte dat haar vader gevangenzat. Dus had ze dat verbond gesloten met Mabarak. Shakespeares leven in ruil voor het geheim van de Aquila's.

En het was de juiste beslissing geweest, daar was ze van overtuigd. Ze had Shakespeare geen seconde later moeten bevrijden. Haar arme vader was helemaal uitgemergeld.

En Mabarak h ad haar geholpen. Hij had zware verliezen geleden. Zijn geliefde, die geheimzinnige vrouw in de zwartleren broek, had zich zelfs in het heetst van de strijd tegen hem gekeerd. Overmand door de bolhoedmannen. Mabarak had zich niet tegen haar willen verdedigen. Dus had Odessa in een opwelling, om Mabarak te beschermen, het bevel over de Snuffelaars overgenomen. Ze had de monsters op de vrouw afgestuurd. De Snuffelaars hadden de vrouw vreselijke wonden toegebracht.

Maar ondanks alles had Mabarak woord gehouden. Hij was zijn deel van het verbond nagekomen. Dus was zij haar deel ook nagekomen.

Onder de boom waar Mabarak zijn geliefde verzorgde, had ze hem alles verteld over het geheim waarnaar hij op zoek was. Het grootste geheim uit de wereldliteratuur. Ze had hem verteld wie de leden van het geheime genootschap waren. In welk boek ze zich verborgen hielden. En waar het geheim toe in staat was. Daarmee had ze Mabarak alles geleerd wat hij nodig had om wraak te nemen op haar geliefde stad.

En met dat verbond, vreesde ze, had ze een grens overschreden. Het vreselijke gevoel overviel haar dat ze om Scribopolis te redden nog dieper zou moeten afdalen naar de duisternis. Dat ze dingen zou moeten doen, vreselijke dingen, die ze zichzelf nooit zou vergeven. Dingen die Scribopolis haar nooit zou vergeven. Ze was bang dat ze, om alles te redden wat haar dierbaar was, alles zou moeten opgeven wat haar dierbaar was. Dat ze, om de stad van haar dromen te redden, haar droom om ooit in die stad te leven zou moeten opgeven.

Maar zonder Mabarak had ze Shakespeare nooit kunnen bevrijden. Dus was ze hem dankbaar. Dankbaar zoals enkel een dochter haar vader dankbaar kon zijn.

Maar nu stonden ze weer lijnrecht tegenover elkaar. En dat

bracht haar nog meer in de war. Vader en dochter. Vijanden voor het leven.

Waarom moest ze de vijand van haar vader zijn? Van iemand die haar beter begreep dan wie ook?

Maar er was niets aan te doen. Mabarak zou het geheim van de Aquila's gebruiken om de poorten van de boekenwereld open te gooien. De boekfiguren zouden hun papieren ketenen verbreken en de echte wereld binnenvallen. Een plaag van schurken en monsters zou over Scribopolis neerdalen.

Hoeveel boeken lagen er niet in Scribopolis? De Bieb bevatte honderdduizenden zeldzame manuscripten, miljoenen boeken. Niemand wist hoeveel. En dan had ze het nog maar over het bovengrondse deel van de Bieb, het stuk dat Melville onder controle had.

Onder de Bieb lagen immers de onderafdelingen. Niemand wist hoeveel boeken de onderbibliothecarissen in hun gewelven verborgen hielden. Niemand daalde ooit in die onderafdelingen af. Niemand kwam er ooit van terug.

En elk boek was een poort voor Mabaraks wraak. Het gevaar dat Scribopolis zou overspoelen, bevond zich in het hart van de stad. Het was onafwendbaar. Onuitroeibaar.

In een eerste golf zouden de schurken die de Onsterfelijken zelf geschreven hadden, uit hun boeken oprijzen. Ze zouden zich tegen hun scheppers keren. Hen ter verantwoording roepen. Terechtstellen. Zonder enige vorm van proces.

Shylock zou zijn pond vlees uit Shakespeares borst snijden.

Macbeth zou zijn dolk in Shakespeares rug planten.

De schurken zouden hun schrijvers dwingen hun boeken te herschrijven met zichzelf in de hoofdrol. De echte helden zouden ze een pijnlijke dood laten sterven.

In een volgende golf zou een leger van gedrochten en mon-

sters uit de boeken kruipen. Ze zouden Scribopolis overspoelen als de zeven plagen van Egypte. De straten van Odessa's geliefde stad zouden rood kleuren van het bloed.

Odessa wreef haar voorhoofd tegen het hout van de Wilma, tot ze een splinter vond. Ze duwde en draaide met haar hoofd tot het pijn deed. Als de pijn haar gedachten maar kon overstemmen. Als ze maar rust kon vinden in haar hoofd.

Zij was de enige die de stad van haar vaders wraak kon redden. Ze moest in zichzelf blijven geloven. Ze moest het geheim vernietigen voordat Mabarak het in handen kreeg. Dat was haar taak.

'Wil je daar alsjeblieft mee ophouden', zei de deur. 'Mijn schilderwerk. Weet je wel dat Leonardo da Vinci hoogstpersoonlijk...'

Odessa sloeg hard op de Wilma. 'Stom stuk hout. Doe open. Breng me naar de Boekmeester.'

De Boekmeester zou haar helpen de Aquila's te vinden. Maar ondanks de hitte liep een plotse rilling over haar rug. Wat als de bolhoedmannen het boek van de Boekmeester binnengevallen waren? Die mysterieuze engerds hersenspoelden iedereen met hun Rode Boekje.

Maar de Boekmeester was wijs en verstandig. Hij zou het Rode Boekje weerstaan. Ze sloeg opnieuw op de deur. 'Doe nou eindelijk waarvoor je gemaakt bent. Deur.'

'Nou worden we wel érg grof', zei de Wilma. 'Ik denk dat ik een stukje ga zingen. Muziek verzacht de zeden. Al vrees ik dat het voor jou te laat is.' De deur zette een lied in, terwijl ze zichzelf begeleidde op schuiftrombone.

'J'attendrai...

Le jour et la nuit

J'attendrai toujours...'